

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 731/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Труљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ј. и др, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених С.Ј. и Е.А., адвоката М.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица Владичин Хан К 285/13 од 25.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 328/16 од 17.03.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених С.Ј. и Е.А., адвоката М.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица Владичин Хан К 285/13 од 25.11.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 328/16 од 17.03.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици – Судска јединица Владичин Хан К 285/13 од 25.11.2015. године окривљени С.Ј. и Е.А. су оглашени кривим да су извршили кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, за које су осуђени на казне затвора у трајању од по шест месеци које ће извршити након правноснажности пресуде. Окривљени су обавезани да суду на име судског паушала плате износе од по 3.000,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка солидарно суду исплате износ од 5.800,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности преуде. Према окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела, па је од окривљеног С.Ј. одузето путничко моторно возило ближе означено у изреци пресуде, а од окривљеног Е.А. трајно је одузето путничко моторно возило ближе означено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 328/16 од 17.03.2016. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Владичином Хану и делимично је усвојена жалба браниоца окривљених С.Ј. и Е.А., па је преиначена пресуда Основног суда у Сурдулици – Судска јединица Владичин Хан К 285/13 од 25.11.2015. године само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд окривљене за кривично дело из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ за које су првостепеном пресудом оглашени кривим осудио на казне затвора у трајању од по једне године у које им се има урачунати време проведено у задржавању од 06.10.2012. године до 07.10.2012. године, док је жалба браниоца окривљених у преосталом делу одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено изјавио бранилац окривљених С.Ј. и Е.А., адвокат М.Т., без навођења законског разлога због којег изјављује захтев за заштиту законитости, а са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку или да исте преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају не може радити о кривичном делу из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, јер су код окривљеног Е.А. пронађена четири илегална емигранта, а код окривљеног С.Ј. нико, па се у конкретном случају не може радити о групи јер је за групу потребно пет или више лица.

Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљених указује на то да је у побијаним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. тачка 2) ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, изрека побијане првостепене пресуде, садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, односно из изреке пресуде произилази да су окривљени критичном приликом са умишљајем и у стању урачунљивости по претходном договору у намери да себи прибаве противправну имовинску корист у износу од 200 евра омогућавали недозвољен транзит кроз Републику Србију већем броју лица – осморици илегалних миграната држављана Афроазијског комплекса из Авганистана од којих су четворица НН лица, на тај начин, а након што су наведена лица на недозвољен начин прешла државну границу Републике Македоније према Републици Србији без валидних путних

исправа и потребних исправа за улазак и боравак у Републику Србију, првоокривљени С.Ј. својим возилом и другоокривљени Е.А. својим возилом потоварили осморицу илегалних миграната који су чекали на бензијској пумпи „В. П.“ по четворо у ауто и кренули ка Београду, а ради даљег транзита кроз Републику Србију у чему су спречени 06.03.2012. године код села Мазарић општина Владичин Хан од стране полицијских службеника којом приликиком су четворица авганистанаца побегла из возила окривљеног С.Ј. и удаљили се у непознатом правцу, а окривљени су били свесни забрањености свог дела и хтели су њихово извршење.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, неосновани су наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљених да у конкретном случају није постојала група, будући да окривљени побијаним пресудама и нису оглашени кривим да су предметно дело извршили као група, већ су оглашени кривим за став 3. члана 350. КЗ, с обзиром на то да су предметно кривично дело из става 2. наведеног члана извршили на тај начин што су кријумчарили већи број лица и то осморо илегалних миграната држављана Афроазијског комплекса ближе означених у изреци пресуде из Авганистана и омогућавали им недозвољен транзит кроз Републику Србију, а у намери да себи прибаве противправну имовинску корист.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, с обзиром на то да је потпуно нејасна мера безбедности одузимања предмета кривичног дела, будући да је наведено да је од окривљеног С.Ј. одузето путничко такси моторно возило, а да је од окривљеног Е.А. трајно одузето путничко моторно возило, па се поставља питање да ли је од окривљеног Е.А. трајно одузето возило, а од окривљеног С.Ј. привремено.

Изнетим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљених указује да је побијана првостепена пресуде донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Бранилац окривљених у захтеву истиче да је нејасно како је окривљени С.Ј. осуђен када у његовом возилу није пронађено ниједно лице и несхватљиво је како првостепени суд може да тврди да су се код овог окривљеног у возилу налазила четворица НН лица из Авганистана, при чему је током поступка једино утврђено на недвосмислен и поуздан начин да су окривљени таксисти и да се баве превозом 15 година, те да је њихов посао да врше услуге превоза и да не могу да одбију да превезу особу зато што им се не свиђа или је друге националности или нешто слично. У вези са изнетим бранилац сматра да су судови требали да примене правило „у сумњу увек у корист окривљеног“.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених указује на то да је у побијаној пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**